

Александър Г. Радонов

ТРАГЕДИИ
СЛЕД ЗАЛЕЗ СЛЪНЦЕ
стихове

АЛЕКСАНДЪР РАДОНОВ ТРАГЕДИИ СЛЕД ЗАЛЕЗ СЛЪНЦЕ

chitanka.info

I

ЖИВОТ

*Когато човек живее,
убива част от света.
Човекът умира —
ражда се друг
и с това се променя света,
но не за добро.
Унищожението — вечно...*

1995

ЗА КОГО КАМБАНАТА ЗВЪНИ?

*Никой не знае кой съм аз,
всеки мисли, че съм веселяк.
Но аз съм сам сега,
за мене е смъртта дошла.
Не бях виновен за това,
случило се то отдавна,
но всичко беше срещу мен,
няма изход...*

*За кого камбаната звъни,
за кого времето лети?*

*Последен поглед към небето,
преди смъртта да е дошла.*

*За последен път,
изпълнен с болка и тъга,
виждам света.
Започва... сега...*

*Изгарям аз
изгаряш ти.
Това ли е живота,
за който сме дошли?*

*Вече съм всеки и никой,
искам всичко и нищо,
човек без лице и душа,
моята същност е това.*

1996

КЪМ БРАТА СИ

Христо Ботев, прощавай

*Тежко, брате, се живее,
с овца неразбрана.
Душата ми в огън тлее,
на сърце ми люта рана.*

*Приятели мили любя,
техен завет пазя,
но себе си, брате, аз губя
тази овца като мразя.*

*Мечти светли, мисли бурни
възпира тази овца неразбрана.
Ах, ръка си кой ще сложи
на туй сърце, дето страда?*

*Никой, никой! То не знае
ни радост, ни свобода.
А таз' овца неразбрана
държи го с тежка окова.*

*Често, често, скришом плача,
над народен гроб печален.
Но кажи ми брате, що да тача
с тази овца неразбрана?*

*Нищо, нищо! Отзив няма
на гласа искрен, благороден.*

*Но пък твоята душа не страда
зарад' овца неразбрана.*
1996

ДЯВОЛИ ОТ РАЯ

Тръгнали сме на земята,
търсим своя път.
Ний сме дяволи от рая,
дошли за първи път.

Отхвърлени от Рая и от Ада,
скитащи се на земята,
искаме да се завърнем там,
но докога... не знам.

Тръгвам сам да търся пътя,
далече съм от моя брат.
Дали успял е той със своя,
своя лош престой без нас?

Ето, виждам пътя,
той осеян е с цветя.
Пътят, който води в рая,
в рая, адът наш.

Аз ще тръгна с моя брат,
пътят дълъг ни зове.
Ето, раят е пред нас,
върнахме се... с вас!

Всички сте в капана
и измъкване няма...

1997

III^[1]

Всеки е уникален по начина, по който е изкопирал останалите и света в себе си. Това ни дава право да наречем човека личност.

1998

ТРАГЕДИЯ

Хей, ти, отсреща,
вгледай се във мен.
Не търси промяна
в твоя сън.
Това е неизбежно,
живо, вечно...
Аз съм някъде до теб,
неизменно съм със теб.
За мене ти живееш,
със мене ще умреш.
Погледни света!
Не е ли така?

Чрез тебе аз живея
и се радвам на света.
Ти си мойта връзка
с битието, с личността.
Ти за мен живееш.
Не е ли така?
Без мене ти умираш,
изчезваш от света.

Хей, ти, отсреща,
вгледай се във мен!
Не откриваш ли промяна
някъде дълбоко в теб?
Позна ли ме сега
в своята самота?
Аз съм ти —
не вярваш, нали?

Не бягай от реалността,

*погледни със мен света!
Със мене в мир живеи,
да ме мразиш недей,
защото винаги ще бъда с теб,
аз съм лоша част от теб.*

*Аз и ти, ти и аз,
неразбирателство между нас.
Ти ме мразиш, ненавиждаш,
но и изход не откриваш.
Аз съм ти,
тъжно е, нали?
1999*

---

[1] Липсващата част II не е грешка при корекцията; така е в книгата. — Бел.ел.кор. ↑

ПЪТ

*Пътят дълъг е безкраен,
пътят дълъг е пред нас.
Път, по който ще тръгнем двама,
път останал е за нас.*

*И тръгнахме със вяра,
за света около нас.
И разбрахме ние двама,
що е свят за нас...*
1999

ПРОБУЖДАНЕ

*Всичко сякаш беше сън,
всичко бе една мечта.
Но този хубав сън привърши
и видях жестока суета.*

*И спомени се връщат в мен
за тази младост безрасъдна.
Но жесток съм всеки ден.
Всичко хубаво във мен умря.*

*И вече ден за ден живея
в тази гадна, пошла суета.
И спомням си (с) една идея...
Но всичко живо в мен умря.*

1999

ЕДНО ДЕТЕ (ОТ ЮГОСЛАВИЯ 1999)

*Аз видях едно дете
сediaщо пред олтара.
И молеше се, молеше се,
за семейството си с вяра.*

*Аз видях едно дете,
скитащо се във дъжда,
чудещо се то къде
снят си да изкара.*

*Аз видях едно дете,
изчезващо в нощта.
И чудех се къде...
Но това дете го няма!...*
1999

*Детството на човек свършва, когато
осъзнае, че ще умре. А младостта му — когато
спре да мечтае.*

1999

ЗАХВЪРЛЕН

Болката е непреодолима,
болката я има.
Тя в момента е със друг,
а аз съм тук —
сам, самотен,
наранен и огорчен.
Две неща в живота
даваха ми сила —
семейство и приятели те бяха,
но и тях вече ги няма.
Смъртта отне ги до един.
(Но аз не съм ѝ мил).
Бог остави ме самотен.
И от Дявола прогонен
скитам по света.
Някой каза
„Търси любовта!“.
Но защо така
любовта умря
за моето сърце
с добрината на дете,
която не умира
и нямам мира?
Но остана ми душата,
искам разплата,
искам отмъщение,
искам унищожение,
искам уважение,
правя унижение.
Злото вече е в кръвта ми.
И какво ли прави?!
Дава смисъл на живота

като вдъхвам аз отрова
в твоята душа.
(Не ще я изцеля,
а мога!)

Ти я (го) обичаш и тя (той) теб,
а аз това го мразя.
Почваш да се бориш за хлеб
и идва моята омраза.
Ти я (го) поруга,
тя (той) те презря.
Вие сте първите,
в мойте ръце,
те са последните.
Всички на колене
пред мене
умрете.

Преживейте мойта болка,
от Ада дошла,
оплюйте вий Бога
за покорността.
Аз съм, други няма.
Бог се отказа,
Дяволът избяга.
Земята е моя,
но не твоя,
само моя!

Ще унищожжа любовта,
ще променя света.
Всички на колене
пред мене.
Ще бъдете нещастни;
поругани,
тъжни,
самотни,
болни

и какво ли още не
за мое удовлетворение.

Януари ще бъде Март,
Март ще бъде Май,
Май ще бъде Ад.
Всичко ще е Ад
за вас.
Злото ще победи
в душите ви.
Да, оплюйте Бога,
действайте по моя воля.
Аз съм, ще бъда, бях,
Аз съм Ад
Ад

Ад

Ад

Ад...

28.03.2000

Всичко умира

7.04.2000

БОРБА

Нощем, в стая, в непрогледна тъма,
двама братя се изправят на борба.
И двамата мъртви от много години,
но единият служи на тъмните сили.

Другият — обратно. Той на Господ служи,
и молитви дълги смята да отслужи.
Въпросът е дали ще победи
брата си адски, който сам изгради.

Борбата започва, вкопчват се те
и дълго се борят — никой не пада на колене.
Силите им са равни във тази борба —
единият е Бог, другият — Сатана.

Борбата незнайно защо не престава,
и двамата ги хваща силна умора,
но те не отстъпват — ще се бият до смърт,
до смъртта на единия, зловещата смърт.

Господ и Дяволът гледат безучастно
техните създания вкопчени здраво.
Но те са братя — факт нищожен.
Факт, който не бе ръкоположен.

И почват да си спомнят минали дни,
когато заедно караха коли.
Но битката трябва да свърши,
единият ще победи, „Но няма да си ти!“

Братът от Ада започва да се предава,
братът от Рая взе да побеждава.

*Но борбата продължава с месеци и дни,
и двамата братя страшно много ги боли.*

*Тази борба е вечна, непреходна,
„Тази борба е между мен и Бога!“ —
каза Дяволът, потривайки ръце,
докато убиваше дете.*

*А двамата братя се борят със злоба,
в очите на единия се вижда отрова,
другият стиска със зъби и нокти
и се бори срещу своите несгоди.*

*И двамата имаха цел — благотворна,
и двамата бяха измамени от Бога,
но единият на Дявола се даде,
другият ръка не му подаде.*

*И сега се борят, борбата вече спира,
единият от двамата братя умира.
Другият ще го последва във Смъртта,
защото тя решава да е така.*

*Те ще се върнат на земята чисти
за нов живот с хубави мисли,
ще преживеят подобни странни неща
и кръгът ще се затвори във нощта.*

*Нощем, в стая, в непрогледна тъма,
двама живи братя се изправят срещу света.*
31.05.2000

(РЕДАКЦИЯ)

*И сега се борят, борбата вече спря;
братът от Рая умря.
Другият се сля със Сатаната,
за да слезне с него на Земята*

*Те ще отидат на Земята заедно,
за да правят зло на всяко място.
Ще унищожат всички хубави неща
и кръгът ще се затвори във нощта.*

*Нощем, в стая, в непрогледна тъма,
човек и Сатана унищожават света.*
13.09.2000

ВЕЧНА НЕСГОДА

За пореден път се случва, нали?
За пореден път бе измамен ти
от живота

долен,

гаден,

мръсен

и ужасен.

За пореден път се укоряваш,
за пореден път се унижаваш,
за пореден път се подценяваш,
за пореден път се принизяваш.

Не се коси, това е съдба.

Не се муси, това е участта

която ти я имаш.

Ще умреш, ще разбереш,

че ще успееш ти.

Да, ще успееш, но след два живота,
до тогава ще изкарваш цялата отрова.

Или пък не — ще се проваляш,

злоба върху хора ще изкарваш.

Избери, не се коси,

това е участта човешка,

твоята участ зловеща.

Но не се надявай на спасение,

идва твоето унищожение.

12.06.2000

НОВА НАДЕЖДА

*В мрачна нощ,
пред идващия ден,
аз идвам към тебе устремен.*

*Аз използвам щита на нощта,
не се чуди защо е така —
отговорът — тя ме пази,
тя не ме погази.*

*А какво си ти?
Ти си бъдещето ми,
ти си нещо чисто, свято...*
12.07.2000

СИЛИЯ

*Във нощта се луташ ти сама,
търсиш късче светлина,
бягаш от една тъга
и молиш се за доброта*

*Силия,
луташ се сама,
безцелно във нощта,
болката е там,
ела сега насам.
Самотна си сега,
изпитваш ли тъга?
Животът те зове,
погледни напред!*

*Доброто не дойде, тъга...
Злото иска те, сега...
И падаш духом ти сама,
и молиш се за доброта...
28.09.2000*

Идеята е взета от песента на група Paradise Lost — Lydia.

АНТИХРИСТ

Той бе създаден,
за да умре.
Той бе създаден,
за да отнесе
всичко що порочно,
низко и нарочно,
Вий създадохте.
Вие го кръстихте
с името следно —
името, което
от непрогледно
стана извор светлина —
Антихриста.
Той за вас е зло, ужасно, мътно, лошо нещо,
той за вас е ужас смъртоносен.
Срещу вас това ужасно нещо бори се нещо
с ходът си победоносен.
Той печели битка след битка,
той донася светлина.
Вие сте слуги на мрака,
вие сте църквата.
Сеете поквара, гнус, лъжи,
а казвате — „Това са истини“.
Но истината е една —
Антихриста.
Хората му вярват,
хора му помагат,
хора се освобождават
(от вашите лъжи),
а истината боли.
Но болката е и растеж
по вечния копнеж

*за истина:
Антихриста...
13–14.07.2001*

Лошото и хубавото в живота на човек са като нощното небе. Звездите са хубавото, т.нар. Вакуум е лошото. Безспорно той е повече от звездите, но те се виждат, а не той...

IV

ПОДМИНАТО ЩАСТИЕ

Вървиш във нощната мъгла сама,
болка има в твоята душа.
Вървиш и чакаш ти деня,
надяваш се да носи светлина.

И молиш се за нови светли дни,
пълни с радост, със любов, с мечти.
А мракът, в който се намираш ти,
не носи нищо, освен сълзи.

*Виждаш образ във мъглата
и си мислиш — Сатаната.
Но този образ във мъглата,
ще ти донесе светлината.*

Той е всички твои мечти,
той е антипод на твоите сълзи.
И чака те да го прегърнеш
и чака те да го загърнеш
с малко топлина.
Но ти го подминаваш бързо,
защото идва утринта.
Протяга той към теб ръка
и взима своята тѣга.
Но ти не го усещаш —
ти търсиш светлина.
Ти само то подсещаш,
че има мрак във своята душа.

*Вървиш във утринна мъгла сама,
със двойна болка в своята душа...*

13.10.2001

ОТКРОВЕНИЕ

*Очи в очи със Смъртта,
не е ли прекрасна Тя?
С нея борим се всички
като обречени птички.*

*Една безсмислена борба,
носеца огромната тъга
на вечността...*

Победителят се знае.
03.03.2002

(МОЯТА) УМИРАЩА МЕЧТА

*Като рак ядяща,
самотата подяжда
нечия мечта —
и тя умря сама.*

*Мечтата умира сама
като самотник в нощта.
А с нея умирам и аз —
това е последният ми час.*

*Тяло и мисли живеят,
но човека го няма.
Спомените му бледнеят,
мечтите изчезват.*

*Душата умря.
Възцари се самота
в тялото човешко.
Злото зловещо*

*превзема и него.
Доброволно то се дава,
друго не му остава,
надежда няма.*

*Изчезна личността добра,
със зла смени се тя.
Новата е жизнена, могъща,
новата злото изживяно го връща*

*в човешките души —
прави болка и беди.*

*Или пък въобще не помага,
само гледа какво става.*

*И знае — това е по-болезнено,
но на нея и е весело.
Тя за покойната душа мъсти
и обеща, че ще победи.*

*И идва новата мечта,
антипод на първата е тя.
И идва новата злина,
но никой не я спря...
но първата мечта умря сама.*
07.05.2000

ЕДНА СЕКУНДА (РЕДАКЦИЯ)

*До преди една секунда,
бях друг човек,
до преди една секунда,
аз бях с теб.
До преди една секунда...*

*Доверие с години се гради,
за секунда се руши.
Ти беше с друг,
а аз бях тук.*

*Наведе поглед към земя,
но безмълвна бе тя.
Не ме поглеждай, смисъл няма,
сърцето ми сковано е със лед
към теб.*

*Не ме търси, смисъл няма.
След жестоката измяна
позорът личи
в очите ти.
Но сълзите ти не ще ме трогнат,
болката не ще прогонят.
Аз живота ти ще променя,
всичко хубаво ще унищожа,
Дявола ще видиш в моето лице,
от Антихриста съм по-зле.
Разбери, мъртъв съм за теб,
споменът е блед.
Друга ще стои до мен
в хубавите нови дни,
но няма да си ти!
Но помни —*

след години
ще ме видиш ти.
Ще искаш миналото да го върнеш,
в спомените ще се върнеш.
А там витае призрак —
този призрак ще е моят,
ще е любовта,
която я погуби ти сама.
Ще съжаляваш,
ще се разкайваш,
ще те боли
за миналите дни.
Запомни
и гледай ме в очи —
доверие с години се гради,
за секунда се рушил
Разби истини,
унищожил мечти.
Това бяха нашите мечти...

28.05.2002

УБИТИ МЕЧТИ

Помня аз една мечта —
тя умря сама в нощта.
Погуби я на хората жестокостта,
това не го понесе тя.

Някъде, на друго място по света,
умира и друга добра мечта.
За смъртта причината е същата —
жестокостта всемогъщата.

Поглеждаме на трето място,
там мечтата е хваната на тясно.
Дните ѝ са преброени,
целите ѝ са обречени.
И търсиш още добри мечти,
но в гробове намираш ги ти.
Чудиш се какво заема тяхното място,
оставеното пространство не е тясно.

Там се настани реалността,
там се настани мъстта,
там се настани омраза,
там се настани зараза (07. IX. 2003).

Всички те са сила нова,
личността е жива, бодра, нова.
Отмъщението е на преден план сега,
отмъщение за чистата добра мечта.

Създадена е силната злина,
смисъл на живота дава тя,
заменя тя убитата мечта,

и насочва се към теб — сега!

*Ти уби ги тез мечти,
ти създаде тонове злини.
Твоето име аз ще назова —
ти си Любовета.*

*Незнайно как те боготворят,
ти носиш болка и беди.
Но новите ще те унищожат,
и то с истини.*

*Ти нараняваш, ти проваляш, ти разрушаваш,
нищо хубаво не създаваш.
Ти си просиш врагове,
много станаха ти те.*

*Те са всичките убити мечти,
те са всичките нови злини,
и са повече, и повече, и повече...
Неконтролируеми са повече.*

*Битката е предрешена в тяхна полза,
те познават те изцяло.
Ти си вече слаба, мръсна, боса,
ти покрита си със бяло.*

*Около ковчега ти са те.
От всеки нож във твоето сърце
забит стои,
нож за всичките убити мечти.*

*Ти няма да възкръснеш,
няма вече да лъжеш,
няма да проваляш,
няма да изгаряш.*

*Ти си вече мъртва
в моята душа,
ти умря сама!!!*
28-29.08.2002

ПСИХИАТРИЯ НА ЖИВОТА

*Хубавите дни на младостта,
изчезнаха в скръбта.
Умряха като дим в нощта,
и осъзнава се света.*

*Гнус, омраза, отчуждение,
на чужд гръб веселие,
предателство и клевета —
изходът е САМОТА.*

*Бягство от реалността не намираш,
всичко хубаво вече отричаш.
Гаджето ти катастрофа убива,
най-добрият ти приятел се самоубива.*

*Психиката вече няма сили за това.
(Брат ти рак го измъчва сега.)
Майка ти и баща ти са мъртви отдавна
във гроба,
а животът те гледа през сивата маска
на роба.*

*Ти не издържаш, изход не виждаш, но
не умираш,
а толкова искаш надежда да намираш.
Нямаш сили вече за борбата,
психиатрия е твоята отплата.
В депресия или невроза е твоето спасение,
както и да търсиш — няма умиление.
Хората, които обичаш, са в гроба,
ти си вече на болницата роба.*

Искаш да живееш в светлина.
Търсиш я — къде е тя?
Знаеш, вече изход няма,
тъгата теб те е обляла.

Но изход намираш,
ценностите си променяш.
Излизаш готов
за живота нов.
Психиатрията работа не свърши,
но животът те довърши.

Ти си вече част от нещо ново,
обществото за теб на всичко е готово.
Теб те обича Големият брат.
(А на любовта отдавна те е яд.)

И ставаш част от сивата маса,
и те побеждава мисълта ясна —
НЯМА ЛЮБОВ НА ТОЗИ СВЯТ,
ВСИЧКО ОКОЛО НАС Е АД.

19.06.2003

ПЕСИМИСТИЧЕН ПОГЛЕД ЗА ЖИВОТА

*Може ли човек да е щастлив
във този свят жесток и див?
Може ли човек да е интелигентен
в този свят жесток и мракобесен?
Може ли да се живее в тази простота,
в този свят, изпълнен с нищета?...
А добрият търси красота...*

*Не я намира
докато умира.
А защо така?
Защото няма красота
в света...*

... умря!
02.10.2003

МОЯТА КРЪВ И ТВОИТЕ СЪЛЗИ

*... И на твоята врата тъгата почука,
мъката човешка дойде до тука.
Човекът обичан е погубен,
в теб той бе влюбен.*

*След толкова години и часове заедно,
в сърцето ти остана празно място.
Бяхте заедно в радостните дни,
попиваше той твоите сълзи.*

*В мъката разсъдък губиш,
живота си искаш да погубиш.
И чуваш ти гласа му меден;
и казва ти той много бледен:*

*„Не ти остава нищо друго,
освен да викаш ти за чудо.
Няма да получиш нищо ти
ОСВЕН МОЙТА КРЪВ И ТВОИТЕ СЪЛЗИ“*

*Така обичащият Бог реши,
живота ти към лошо промени...*
03.01.2004

СРЕЩА

Най-накрая се срещам
с моята дребна лъжлива съдба.
Най-накрая усещам
колко зла към мен е тя.

Дойде при мен Смъртта
и каза — „време е — ела.
Ще срещнеш твоите погубени мечти,
ще се справиш с всичките злини,
ще видиш мъртвата любима,
ще живеете щастливо двамина,
ще видиш и ти ден бял,
когато вече си умрял.“

Предложението ѝ ме блазни,
за малко да ме съблазни.
Но осмислих всичкото видяно,
и едно ми стана ясно —
някой ден ще дойде този миг —
този миг хубав и велик.
Но умра ли — съдбата ми печели,
лошо сърцето ще уцели.

Така че не — благодаря,
трябва да извърша няколко дела.
Трябва съдбата си да променя
и тогава мога да умра.

Но първо — да изпитам и малко радост
в този свят пълен с нерадост.
Да разбера въобще има ли любов
и да умра с късмета нов.

*Трябва аз да победея тази съдба,
защото ужасна е с мен тя.
Аз победих — тя умря! Сама!*
09.02.2004 — 3:20 сутринта

БЕЗ...

*Без мрак няма светлина,
без зло няма доброта,
без любов няма омраза,
без горест няма наслада.*

*Без смърт няма живот,
без люлка няма гроб,
без богатство няма нищета,
без пълно няма пустота.*

*Без емоции няма любов,
без Дявол няма Бог,
без приятели няма врагове,
а без знание низшият живее си добре.*

Без...

17.02.2004

FALLING DOWN

*Look around yourself,
Falling down again,
Asking for a little love,
But nothing good is done.*

*Once again you're lovelorn,
You want to be unborn.
Falling down again,
Feeling terrible pain.*

*You are desperated,
You are desolated.
Falling down again
What is your gain?*

*Your soul can't be solaced,
Your dreams are devastated.
Falling down again,
You will not regain.*

*Love destructed your soul,
You are in the mould.
You were asking for a little love,
But nothing good was done.*

29.03–01.04.2005

ПОД ЧЕРНОТО НЕБЕ

Скиташ насред мрачните поля,
носиш във сърцето си тъга.
В небето черни облаци се реят,
а спомени душата не могат да сгреят.

Светкавица прорязва черното небе,
а твоето сърце е разцепено на две.
От черен облак се процежда лунна светлина,
а ти изпитваш чувство за вина.

Дъждът мие наветата прашни,
а ти имаш спомени страшни.
От гората се чува зловец вълчи вой,
а ти носиш тревоги безброй.

Кукумявка кряска в небето,
а ти си в небитието.
Плъхове се разхождат в твоите крака,
а ти си целият изпълнен с яростта.

Пороят удави животинчета малки,
а ти неуспешно гониш спомени жалки.
Втора светкавица удря някъде,
а ти виждаш само мъка навсякъде.

До яма дълбока и страшна стоиш,
а ти в момента искаш да летиш.
Тя е като дупката в своята душа
и ти във нея полетя...

19.08.2005

НА ПРАГА

*На везната на живота и смъртта си ти,
но не знаеш на коя страна Съдбата
ще я наклони.*

*Имаш какво да свършиш още на този свят,
където животът ти е гаден, пълен Ад.*

*От двадесет години търсиш щастие и любов.
Като Тантал ги стигаш, но търсиш
живота нов.*

*Адските мъки в живота не можеха да те
уплашат,
смъртта на близки и ракът не успяха да те
откажат.*

*И когато вече намери щастието, любовта,
животът с теб се гадно и подло подигра...
На прага на смъртта си вече ти,
Съдбата натам везната наклони...*

АДСКА КАРТИНА

*Мъртви полета пред погледа ти се реят,
пожари големи трупове греят.
От всякъде лъха студ, мраз, смърт, горест,
тъга.*

*Гарвани черни гладно ядат на мъртвите
плътта.*

*С очите си виждаш безсмислието на това
случило се не по ваша вина.
Миризмата зловонна адски много се засилва.
Ти не издържаш, психиката вече не е силна.*

*Виждаш половин лице на твой приятел,
по пръсти познаваш друг човек — деятел,
краката на зет ти от купчина трупове
стърчат,
кокалите на брат ти от вятъра силно
дрънчат.*

*Накъдето и да погледнеш — само смърт
виждаш,
от тази ситуация искаш бързо да излизаш.
И тръгваш — два часа само смърт виждаш,
но слънчеви лъчи вече слабо виждаш.*

*Стъпваш на жизнена, зелена трева,
усещаш по краката си роса.
Живи полета сега пред тебе има,
но знаеш, че в душата ти ще бъде вечна зима.*
06.XII.2005

ХАЙКУ ПОЕМИ

Смъртта поглежда.
Усмива се в съня
ярката зима.
Цъфнали цветя.
Мъка във душата ми —
умря любовта.

Парецо слънце —
гори сърцето бавно
до гробът ѝ пуст.

Паднаха листа,
увяхнали цветята,
къщата празна.
16.I.2006

ТРАГЕДИЯ В ДЪЖДА

*Празен поглед в дъжда се вглежда,
тялото сгърчено нищо не усеща.
Сълзите път не могат да пробият,
лицето тъжно не могат да измият.*

*Всичко хубаво в живота умира,
надежда нова човек не намира.
Скита накъдето видят очите,
иска той да върне мечтите.*

*Любимата погребва в черната земя,
сърцето си също положи във прахта.
Тъгата той успешно крие,
но от болка адска душата вие.*

*Лицето каменно остава във нощта,
душата плаче силно във дъжда.
Цялото желание за живот умря,
той изпитва чувство на тъга.
И така минават дни след дни,
но сърцето още силно боли.*

15.03.2006

ОРБЕЛУС^[1]

*Пухкави облаци небето красят,
орли величествени грациозно летят.
Фотограф прави снимка прекрасна,
олимпийски скиор кара по писта страстна.*

*Детски смях планината оглася,
водопадът величествен дъгата донася.
Втора прекрасна снимка излиза —
голяма мечка в пещерата влиза.*

*Сърна разхожда своите малки,
върбови клонки висят като палки.
Там има прекрасни езера.
Върхове величествени издигат снага.
Питате къде е тази картина —
райското място име има.
Пирин планина е тя
в прекрасната страна — БЪЛГАРИЯ.*

*И още райски места в България има,
всяко от тях е прекрасна картина.
Заедно те са нещо прекрасно
и трябва да ги видиш само.*
27.III.2006 г.

---

[1] Тракийското наименование на Пирин планина. ↑

ПЛАНИНА НА БЕЗНАДЕЖНОСТТА^[1]

*Погребалната песен започна сега
в говежда кръв край мръсна река.
Животът е мечта, реалността — лъжа,
като живо същество любовта умря.*

*Още сребристо в очите ти блести,
приключи бързо опелото ти.
Мъка душата затваря,
защото вече те няма.*

*Учуден управлявам мисъл проклета,
странник вижда орисията ми клета.
Искам празният поглед да покрива.
Чрез искра в очите тъгата да скрия.
Изтърколи Луната в бездна дълбока,
огравващо Слънце нека похлопа!
Отвъд любовта взор вперих.
Познание и храм от злато намерих.*

*Искам тази мисъл да преборя,
но демоне, какво да сторя?
Добавя се скръб в душата ми,
няма блясък в очите ми.*

*Желаех да ходя в разцъфнали поля,
но сега в сърцето си нося тъга.
Вместо да виждам прекрасни лица,
в мен отново говори яростта.*

*Премахвайки веригите на това страдание
окастрих спомените, няма падение.
Но отново болката напиря,*

за реалността напомня — не спира.

С дъх на огън и пепел.

*И лицето на злото, което ни ловеше,
толкова лошо никога не беше.*

*Но любовна дъга обгръща земното бreme,
в нея страданието всеки демон ще поеме.*

А мислиш ли, че ми дреме?

А мислиш ли, че наистина ми дреме?

09.04.2006

[\[1\]](#) (Опит за превод на песента на TIAMAT — Mount Marilyn от албума — A Deeper Kind of Slumber 1997 — 12 песен) — бел.авт. [↑](#)

ВЪЗРАЖДАНЕ

Гледам аз смъртта —
не е ли прекрасна тя?
От болката ще ме спаси,
от мъка по разбитите мечти.
От живота гаден ще ме отърве,
болката в сърцето тя ще спре.
Ще спре тази гавра безконечна —
аз не виждам никаква надежда.
След малко щастие — години нещастие,
след малко радост — години нерадост.
Гаврата с душата продължава,
мисълта за края приближава.
Обмислям как живота си да спра,
виждам как от болката ще се отърва.
Изпълвам се с енергия за плана —
за колебание място няма.
И вече живнал — искрица намирам,
че има красота и щастие разбирам.
Приятелите отново ме радват,
хубави дни отново ме сграбчват.
Има вече жена, която ме обича,
към мен засмяна всеки ден тича...
От ъгъла за мен наднича,
щастие за двама ни предрича.
Вече всичко е променено
и ново нещо има решено:
с усмивка ще продължа,
аз живота да градя.

Красотата на живота ме обзема,
дълбоката болка от мен отнема.

17.07.2006

P.S. Две седмици след словоизлиянието лирическият герой сложи край на живота си чрез самоубийство.

Издание:

Александър Г. Радонов. Трагедии след залез слънце. Стихове
Българска, първо издание

Редактор: Александър Хаджирадохна

Художествено оформление на корицата: Станислав Васев

Технически редактор: Куна Кондева

ИК „Жажда“, 2006 г.

ISBN: 10-954-795-167-X

ISBN: 13-978-954-795-167-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.